

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/61/2021
Identifikačné číslo spisu: 4211223110
Dátum vydania rozhodnutia: 31.03.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:4211223110.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Aleny Prieceľovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Mederovej a Lenky Praženkovej v spore žalobcu: WESTWOOD Slovakia s. r. o., so sídlom Račianska 66, Bratislava 831 02, IČO: 35 831 839, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Ivan Syrový, s. r. o., so sídlom Kadnárova 83, Bratislava 831 06, IČO: 47 232 765 proti žalovanému: NAJ Klima s. r. o., so sídlom Hradná 3, Komárno 945 01, IČO: 44 242 930, zastúpenému Advokátskou kanceláriou MAJLING & NINČÁK, s. r. o., so sídlom Palárikova 14, Bratislava 811 04, IČO: 35 960 728, o zaplatenie 5.083,92 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 5Cb/142/2012, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 25. mája 2018, č. k. zn. 26Cob/27/2018-369 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Nitre z 25. mája 2018, č. k. 26Cob/27/2018-369 a uznesenie Okresného súdu Komárno z 20. februára 2018 č. k. 5Cb/142/2012-347 z r u š u j e a v e c v r a c i a Okresnému súdu Komárno na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Komárno (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) uznesením zo dňa 20. februára 2018, č. k. 5Cb/142/2012-347, zamietol návrh žalobcu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie Okresného súdu Komárno zo dňa 14. decembra 2017, č. k. 5Cb/142/2012-340.

2. V odôvodnení uviedol, že súd prvej inštancie nariadil ústne pojednávanie na deň 14. december 2017, na ktoré žalobca prevzal predvolanie dňa 30. novembra 2017. Pojednávanie sa nezúčastnil, svoju neúčast na ňom neospravedlnil. Na predmetnom pojednávaní navrhol právny zástupca žalovaného, aby súd rozhodol rozsudkom pre zmeškanie žalobcu. S poukazom na ustanovenie § 278 Civilného sporového poriadku (ďalej aj ako „C. s. p.“) a z neho vyplývajúcich zákonných podmienok, ktoré v danom prípade splnené boli, súd rozhodol vo veci rozsudkom pre zmeškanie. Uviedol, že tieto podmienky musia byť splnené súčasne, čo však neznamená, že musia počas konania nastať iba v jeden určitý moment. Rozsudkom pre zmeškanie môže súd rozhodnúť na ktoromkoľvek nariadenom termíne pojednávania. Nemusí ísť len o prvé pojednávanie vo veci samej. Vážnosť okolností, ktorými strany

sporu ospravedlňujú svoju neprítomnosť na pojednávaní musí posúdiť súd. Ide o okolnosti takej intenzity a závažnosti, ktoré znemožňujú strane účasť na pojednávaní z objektívnych dôvodov. V predmetnom prípade však žalobca svoju neprítomnosť neospravedlnil, na výzvu súdu nereagoval a žalovaný navrhol súdu rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie žalobcu. Z prepúšťacej správy predloženej súdu vyplývalo, že Jaroslava Cvešperová ako jeden z dvoch konateľov žalobcu, bola hospitalizovaná v období od 3. decembra 2017 do 15. decembra 2017. Táto okolnosť však nezbavovala druhého z konateľov žalobcu, Juraja Cvešpera, podať na súd návrh na odročenie pojednávania z vážnych dôvodov. Súčasne okresný súd poznamenal, že na pojednávanie nariadené na deň 14. decembra 2017 predvolal tak žalobcu, ktorý predvolanie s poučením o možnosti vydať rozsudok pre zmeškanie v zmysle § 278 C. s. p., prevzal dňa 30. novembra 2017, ako i zástupkyňu žalobcu, Jaroslavu Cvešperovú, ktorá predvolanie s poučením o možnosti vydať rozsudok pre zmeškanie podľa § 278 C. s. p., prevzala dňa 20. novembra 2017. Záverom súd prvej inštancie uviedol, že vzhľadom k tomu, že žalobca ako obchodná spoločnosť má dvoch štatutárnych zástupcov, z ktorých každý koná samostatne, súd hospitalizáciu jedného z nich nepovažoval za ospravedlniteľný dôvod zmeškania pojednávania vo veci, na ktorom bol vyhlásený rozsudok pre zmeškanie.

3. Krajský súd v Nitre (ďalej aj ako „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu uznesením z 25. mája 2018, č. k. 26Cob/27/2018-369, potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie zo dňa 20. februára 2018, č. k. 5Cb/142/2012-347 a žalovanému proti žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Odvolací súd prejednal odvolanie žalobcu a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Po preskúmaní obsahu napadnutého uznesenia a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, ktoré považoval za vecne správne. Vzhľadom na obsah odvolania žalobcu doplnil, že spoločnosť žalobcu má dvoch konateľov a to Juraja Cvešpera a Jaroslavu Cvešperovú, pričom obaja sú oprávnení konať v mene spoločnosti samostatne. Dôvody ospravedlniteľnej neúčasti na pojednávaní sa vzťahovali len na jedného z konateľov spoločnosti, pričom druhému konateľovi nič nebránilo, aby sa pojednávania zúčastnil, resp. aby svoju neúčasť riadne ospravedlnil. Odvolací súd súhlasil s vyjadrením žalovaného, že doba od 3. decembra 2017 do 14. decembra 2017 je dostatočne dlhou dobou na to, aby mohol konateľ žalobcu tieto procesné úkony zrealizovať, navyše, keď bol žalobca riadne a včas predvolaný, hoci súd nadbytočne doručoval predvolanie na pojednávanie aj konateľke Jaroslave Cvešperovej, ktorú už s poukazom na § 91 „C. s. p.“ za splnomocnenú zástupkyňu nepovažoval, pričom dôvody v napadnutom uznesení riadne vysvetlil.

5. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, ktoré odôvodnil ustanovením § 420 písm. f) C. s. p., t. j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

6. Dovolateľ uviedol, že z ustálenej rozhodovacej praxe vyplýva, že práve hospitalizácia v nemocnici je dostatočne vážnou okolnosťou, ktorú by súdy mali zohľadňovať. Tvrdil, že aj napriek tomu, že spoločnosť žalobcu má dvoch konateľov, títo sú vo vzťahu matka - syn, pričom spolu so zdravotným stavom konateľky tvoria vo vzájomnej súvislosti ospravedlniteľný dôvod, pre ktorý žalobca zmeškal pojednávanie. Navyše poukázal na to, že konateľka žalobcu, Jaroslava Cvešperová, je v dôsledku dopravnej nehody na invalidnom vozíku a z tohto dôvodu sa každé jej ochorenie a hospitalizácia spája s väčšími ťažkosťami a druhý konateľ, t. j. syn, jej asistuje a zabezpečuje osobnú starostlivosť.

7. Dovolateľ ďalej uviedol, že rozsudok pre zmeškanie je dôsledkom pasivity tej ktorej procesnej strany. Ako však vyplývalo z dovtedajšieho priebehu konania, žalobca nebol v spore pasívny. Dovolateľ poukázal na prax súdov pred prijatím nového procesného kódexu, teda pred prijatím C. s. p., ktorá bola taká, že súdy rozhodovali rozsudkom pre zmeškanie len na prvom pojednávaní vo veci samej. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Obdo/5/2009, v ktorom najvyšší súd konštatoval, že „z ustanovenia § 153b ods. 1, 2, 3 Občianskeho súdneho poriadku je zrejmé, že ak žalovaný, ktorému bolo riadne doručené predvolanie na pojednávanie a žaloba na vyjadrenie v zákonom

stanovených lehotách, a ktorý o následkoch nedostavenia sa a tiež nevyjadrenia k žalobe bol poučený, zmešká bez včasného a dôvodného ospravedlnenia prvé pojednávanie, ktoré sa vo veci konalo, a pokiaľ tak navrhne žalobca, ktorý sa na pojednávanie dostavil, môže súd rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, ktorého skutkovým základom je žalobcom tvrdený taký skutkový stav, ktorý súd považuje za nesporný. Uviedol, že ani ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku účinné v čase rozhodnom pre citované rozhodnutie najvyššieho súdu a ani ustanovenie C. s. p. nekonkretizujú, či môže súd rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie len na prvom pojednávaní, alebo aj neskôr po vykonaní dokazovania, avšak súdna prax sa v minulosti priklonila k záveru, že rozsudkom pre zmeškanie sa rozhoduje na prvom pojednávaní, na ktoré sa nedostavil. Pre porovnanie dovolateľ poukázal na ustanovenia § 274 a § 278 C. s. p. a tvrdil, že pokiaľ so zmenou zákona nedošlo aj k zmene ustanovenia, nebol dôvod sa odchýliť od doterajšej výkladovej praxe súdov. Domnieval sa, že vzniká otázka zásadného právneho významu, ktorá mala spočívať v tom, či je možné rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie nie na prvom pojednávaní vo veci, ale už po čo i len sčasti vykonanom dokazovaní, resp. ako tomu bolo v prejednávanej veci už potom, ako odvolací súd raz zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Nebolo možné tu hovoriť o pasivite žalobcu, najmä s ohľadom na to, že bol v konaní sčasti úspešný.

8. Záverom dovolateľ poukázal na právny názor Ústavného súdu Českej republiky formulovaný v náleze sp. zn. I. ÚS 2656/12 zo dňa 7. mája 2013: „Pri rozhodovaní o prípadnom vydaní rozsudku pre zmeškanie, resp. pri rozhodovaní o návrhu žalovaného na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, by mal súd vziať do úvahy aj predchádzajúcu procesnú aktivitu žalovaného, teda či sa vyjadril k podanej žalobe, či navrhol dôkazy na svoju obranu, atď. Na vydanie rozsudku pre zmeškanie by súd mal pristupovať uvážlivo a voliť tento inštitút najmä v prípadoch, v ktorých nezáujem na strane žalovaného je zrejmý, kedy je žalovaný skutočne nečinný a odmieta sa aktívne podieľať na súdnom procese, či úmyselne súdne konanie preťahuje..“ a „, v prípadoch, kedy inak aktívny účastník neúmyselne pre svoj omyl zmešká prvé pojednávanie súdu, ale je zreteľný jeho záujem zúčastniť sa súdneho konania a brániť sa, nie je namieste vydanie rozsudku pre zmeškania. Prioritou v súdnom konaní v takom prípade musí zostať ochrana práv účastníkov konania, ktorí sa na súdnom konaní chcú aktívne zúčastňovať. Hlavným poslaním súdneho konania je zabezpečiť spravodlivú ochranu práv a oprávnených záujmov účastníkov. Podmienky vydania kontumačného rozsudku musia byť posudzované uvážlivo a zdržanlivo, v sporných a hraničných prípadoch nie je jeho vydanie namieste.“ Vzhľadom na uvedené dovolateľ uviedol, že nesprávny procesný postup spočíval v tom, že súd rozhodol rozsudkom pre zmeškanie napriek tomu, že žalobca bol v predchádzajúcom konaní aktívny a tým mu súd znemožnil aj naďalej uplatňovať jemu patriace procesné práva. Zároveň sa konajúci súd týmto nesprávnym procesným postupom vyhol povinnosti rozsudok riadne odôvodniť. Žiadal, aby dovolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a zaviazal žalovaného na náhradu trov dovolacieho konania.

9. Podaním zo dňa 12. decembra 2018 sa žalovaný vyjadril k dovolaniu žalobcu. Uviedol, že sa plne stotožňuje s rozhodnutiami súdov nižších inštancií. V danom prípade boli splnené všetky zákonom stanovené podmienky na vydanie rozsudku pre zmeškanie v zmysle § 278 C. s. p. Dôvod, pre ktorý konateľka žalobcu, Jaroslava Cvešperová, žiadala o zrušenie rozsudku pre zmeškanie žalobcu nenastal náhle, neodkladne a neočakávane, práve naopak, keďže sa jednalo o hospitalizáciu už od 3. decembra 2017, bol jednak dostatočný priestor na ospravedlnenie sa z neúčasti a najmä povinnosťou priamo žalobcu bolo zabezpečiť účasť, alebo včasné ospravedlnenie, nakoľko žalobca mal preukázateľne aj druhého konateľa, ktorému nič nebránilo v účasti, poverení niekoho iného k zastupovaniu, poprípade zaslanie včasného ospravedlnenia, čo nenastalo a tým žalobca zmaril pojednávanie. Zo spisu vyplývalo, že žalobca sa viac krát bez uvedenia dôvodu nedostavil na pojednávanie a zmaril ich, pričom týmto konaním zbytočne dochádzalo k prieťahom v konaní, čím de facto neprichádza do úvahy ani aktívna účasť žalobcu. Žalovaný navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu ako nedôvodné zamietol.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací uznesením sp. zn. 4Obdo/34/2020 zo dňa 31. 08. 2020 dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c) C. s. p.

11. Dovolací súd sa stotožnil so záverom konajúcich súdov, že žalobca pred okresným súdom a ani pred odvolacím súdom nepreukázal ospravedliteľnosť dôvodu, pre ktorý sa na pojednávanie nedostavil.

Pojem „ospravedlniteľný dôvod“ nie je právnou normou definovaný, je iba na úvahe súdu, ktoré okolnosti v intenciách toho - ktorého prípadu posúdi ako okolnosti hodné ospravedlnenia neúčasti na pojednávaní. Za spoločnosť žalobcu, ktorá má dvoch konateľov obaja boli oprávnení konať v mene spoločnosti samostatne. Z obsahu s vecou súvisiaceho súdneho spisu vyplývalo, že dôvody ospravedlniteľnej neúčasti na pojednávaní sa vzťahovali len na jedného z konateľov spoločnosti, pričom druhému konateľovi nič nebránilo, aby sa pojednávania zúčastnil, resp. aby svoju neúčasť na pojednávaní riadne a včas ospravedlnil, čo neučinil.

12. Žalobca podal vo veci na Ústavný súd Slovenskej republiky ústavnú sťažnosť doručенú súdu dňa 23. 11. 2020, ktorou sa domáhal vyslovenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR .

13. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom sp. zn. III. ÚS 121/2021-35 zo dňa 22. júla 2021 vyslovil, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obdo/34/2020 zo dňa 31. 08. 2020 bolo porušené základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských a základných slobôd a uznesenie dovolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľky nevyhovel. Zároveň uložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky povinnosť zaplatiť sťažovateľke trovy konania.

14. V odôvodnení uviedol, že rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie je odklonom od štandardného procesu, pričom tento inštitút je v našom procesnom práve celkom novou konštrukciou, prostredníctvom ktorej sa vynucuje osobitná, určite nie nevyhnutná procesná aktivita strany spočívajúca v jej účasti na pojednávaní. Z konštrukcie rozsudku pre zmeškanie žalobcu vyplýva, že účasť na pojednávaní nie je nevyhnutná a žalobca môže svoju neúčasť na pojednávaní ospravedlniť. Rovnako je možný taký postup súdu, že žalobca nebude poučený o možnosti rozhodnutia rozsudkom pre zmeškanie a v prípade jeho nedostavenia sa na pojednávanie, či už neospravedlneného alebo bez žiadosti o odročenie pojednávania, súd vykoná pojednávanie v jeho neprítomnosti a meritórne rozhodne.

15. O žalobe sťažovateľky bolo rozsudkom pre jej zmeškania pojednávania rozhodnuté aj napriek tomu, že konanie trvalo šesť rokov, počas ktorých sťažovateľka aktívne vykonávala svoje procesné práva a povinnosti. Súladnosť rozhodnutia rozsudkom pre zmeškania so základnými právami sťažovateľky preto nemožno vnímať izolovane z pohľadu toho, či k neúčasti sťažovateľky na pojednávaní 14. decembra 2017 došlo z ospravedlniteľného dôvodu v zmysle izolovaného výkladu § 281 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ale aj z pohľadu toho, že žaloba sťažovateľky bola týmto rozsudkom zamietnutá po dlhotrvajúcom súdnom spore. Prístup zvolený všeobecnými súdmi v tomto prípade viedol k tomu, že rozsudkom pre zmeškanie sťažovateľky sa celkom neúčelne vynucovala procesná povinnosť sťažovateľky. Pritom vôbec nie je zrejmé, z akého dôvodu okresný súd pristúpil k tomu, že v predvolaní na pojednávanie si účasť sťažovateľky vynucoval aj poučením o možnosti rozhodnutia rozsudkom pre zmeškanie. Sťažovateľkou uvedené dôvody, pre ktoré sa domáhala zrušenia rozsudku pre zmeškania, neboli typickým príkladom takých dôvodov, ktoré by bolo možné charakterizovať ako neospravedlniteľné. Skôr išlo o hraničný prípad, keďže bolo preukázané, že konateľka sťažovateľky bola po doručení predvolania na pojednávanie hospitalizovaná s vážnou chorobou a starostlivosť o ňu zabezpečoval jej syn druhý konateľ sťažovateľky. S ohľadom na túto situáciu je pochopiteľné a ospravedlniteľné, že prioritou oboch konateľov sťažovateľky nebolo v priebehu približne desiatich dní medzi hospitalizáciou konateľky a konaním pojednávania to, aby s rýchlou zabezpečovali účasť na pojednávaní v spore, ktorý začal ešte na základe žaloby sťažovateľky pred šiestimi rokmi. Z pohľadu náhle hospitalizácie a dlhoročného sporu vedeného na okresnom súde je preto výklad všeobecných súdov o tom, že nešlo o ospravedlniteľný dôvod zmeškania pojednávania podľa § 281 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ústavne neudržateľný a v rozpore so základným právom sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých obsahom je právo na vecné - meritórne rozhodnutie, a nie na formálne rozhodnutie, ktoré bolo dosiahnuté hraničnou aplikáciou úpravy sankčného procesného odklonu. Preto bola ústavná sťažnosť sčasti tohto namietaného porušenia základných práv dôvodná.

16. Vo zvyšnej časti namietaného základného práva na prerokovanie veci v prítomnosti sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavná sťažnosť nie je dôvodná, keďže k porušeniu tohto práva by mohlo dôjsť, ak by bola žaloba sťažovateľky vecne prerokovaná v jej neprítomnosti. K tomu však nedošlo, keďže k zamietnutiu žaloby došlo síce v jej neprítomnosti, no nešlo o vecné, ale o čisto formálne prerokovanie s takým výsledkom, ktorý bolo možné zvrátiť návrhom na zrušenie rozsudku pre zmeškanie pri prejednaní, ktorého bolo porušené právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorému bola vec predložená na rozhodnutie o dovolaní žalobcu a jeho predchádzajúce rozhodnutie o odmietnutí dovolania pod sp. zn. 4Obdo/34/2020 zo dňa 31. 08. zo dňa 2020 bolo ústavným súdom zrušené v celom rozsahu a keďže najvyšší súd ako sud dovolací je viazaný právnym názorom ústavného súdu vec opätovne prejednal.

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal spor a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je dôvodné.

19. Podmienky pre vydanie rozsudku pre zmeškanie sú dané len vtedy, keď je takýto rozsudok oprávnenou sankciou za skutočnú pasivitu strany, ktorá úmyselne mieri k zmareniu efektivity súdneho procesu. Preto musia byť tieto podmienky posudzované zdržanlivo s tým, že v hraničných prípadoch musí byť uprednostnené riadne prejednanie sporu. Rozhodovanie na základe hraničného splnenia formálnych podmienok bez snahy o materiálne vedenie konania je často na hrane základného práva strany sporu.

20. V prípadoch, keď bol kontumačný rozsudok vydaný na pojednávaní (§ 278 C. s. p.), na ktorom sa nezúčastnil žalobca, môže žalobca za zákonom stanovených podmienok požiadať súd o zrušenie kontumačného rozsudku. Prvotným predpokladom na zrušenie kontumačného rozsudku je, že žalobca zmeškal pojednávanie, na ktorom došlo k vyhláseniu kontumačného rozsudku, z ospravedliteľného dôvodu. Tento ospravedliteľný dôvod je žalobca povinný preukázať, pretože bude predmetom posudzovania súdu. Nemožno vylúčiť, že na strane žalobcu môže dôjsť pred pojednávaním k neočakávanej udalosti. Vychádzajúc z účelu a povahy tohto procesného inštitútu možno vyvodiť, že ospravedliteľným dôvodom v zmysle § 281 ods. 1 C. s. p., sú len také okolnosti, ktoré na strane žalobcu nastali neočakávane, boli príčinou, že sa nemohol na pojednávanie dostaviť, prípadne svoju neúčast' vopred riadne ospravedlniť a ktoré za danej situácie možno považovať za dôvod ospravedľujúci zmeškanie konania.

21. Ústavný súd Slovenskej republiky v predmetnom náleze v článku IV. odseku 15 sťažovateľkou uvedené dôvody považoval za hraničné (hospitalizácia s vážnou chorobou), ktoré je možné charakterizovať ako ospravedliteľné v zmysle § 281 ods. 1 C. s. p., a súd na návrh žalobcu mal vyhlásený rozsudok pre zmeškanie zrušiť a nariadiť pojednávanie.

22. S poukazom na vyššie uvedené a závery ústavného nálezu dovolací súd dospel k záveru, že postupom odvolacieho súdu, ako i súdu prvej inštancie, došlo k vade v zmysle ustanovenia § 421 pís. f) C. s. p., ktorá zakladá porušenie práva na spravodlivý súdny proces tak, ako to má na mysli uvedené ustanovenie a v preskúmvanej veci tak bola splnená podmienka prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) C. s. p., čo zakladá dôvod na zrušenie dovolaním napadnutého rozhodnutia ako i naň nadväzujúceho rozhodnutia súdu prvej inštancie v zmysle § 449 ods. 2 C. s. p.

23. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje, (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p., § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

24. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z., o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.